

Tone Partljič

T O N Č E K S O N Č E K

(lutkovna igrica)

T 95/10

1991

N1

N1

Dramatis personae

Tonček - Sonček

Mama

Ata

Muce

Gaber

Pijanec

Prva sojenica, črna

Druga sojenica, črna

Tretja sojenica, črna

Prva rojenica, bela

Druga rojenica, bela

Tretja rojenica, bela

Statisti: Hribi, sonce, zvezde, noč,
tri male muce novorojenke...

I.

Noč. Hribi. Zvezde na nebu.

Znamenje leva. In luna na nebu.

Hišica med hribi. Okence razsvetljeno.

Zasliši se novorojenčkov jok... In še
in še novorojenčkov jok. Čez hribe
priletijo tri črne sojenice.

PRVA: Si slišala, tu je zajokal otrok.

DRUGA: Pohitimo, da mu dolčimo usodo
me črne rojenice.

TRETJA: Da bo naš, mračen, teman, nagle
jeze in hudobnih dejanj...

PRVA: Da bo sin noči in lune...

DRUGA: Deček je.

TRETJA: Očka mu pravi Tonček...

PRVA: Tonček, otrok, še se joči, divje
joči, da bosta sta in mana znorela...

Otročkov smeh...

PRVA: Kaj pa je zdaj to?

DRUGA: Mar nimamo moči nad njim?

TRETJA: Joči, srkavec, črne rojenice
tako ukazujemo...

Otročkov smeh...

PRVA: V katerem nebesnem znamenju je
rojen, to poglejmo!

DRUGA: Zvezde kažejo Leva...

TRETJA: Leva? Leva!

PRVA: Torej je njegov nebesni planet
sonce in ne luna...

DRUGA: Torej ni lunin, ampak sončev otrok.

TRETJA: V življenju se ne bo jokal in
drl, ampak smejal in prijazno govoril...

PRVA: Ta ni naš, krucitirklnahamol...

DRUGA: Naj ga imajo rojenice hamadratana-
mol...

TRETJA: Njegova polotica dneva je dan in ne
noč... Pojdimo naprej, tu ni dela za nas...

Prekleti smrkavec in preklete zvezde, zaston
smo priletele tako daleč...

Očletijo s strašnim švistom
čez strehe.

II.

Jutro. Tam že gleda sončni žarek izza hribov.

V hiši slišimo dojenčkov smeh.

Priletijo tri bele rojenice.

PRVA: Tu se je nocoj rodil deček.

DRUGA: V znamenju Leva.

TRETJA: Njegov planet je sonček...

PRVA: Kako lepo.

DRUGA: Ime pa mu je Tonček.

TRETJA: Poslušajta, smeje se.

PRVA: Naj se čimveč smeje, naj bo sončen. *Naj*

Zapojejo:

"Ta naš neli Tonček,

v plenički se smeji,

njegov planet je sonček,

naš svetlj v oči..."

Golleti-jo.

III.

Očka ves vesel prinese iz
hiše Tončka, ki se smeje...

ATA: Tonček, poglej, tisto je sonček...
Prideš/ še mama.

MAMA: Ne imej ga na soncu. Viš, da mu sveti
v oči.

ATA: Naj mu sveti... On je najin Tonček -
Sonček.

MAMA: Tonček že, Tonček, samo ne sonček.

ATA: Hvala, da si mi rodila takega sina.

MAMA: Tebi hvala, da si mi ga pomagal
narediti...

ATA: Da bi le imel srečno življenje.

MAMA: Glej, iztegnil je roko!

ATA: Sonček hoče prijeti...

MAMA: Daj mi ga, da ga odnesem spet...

Ga vzame v roke zaniha[in zapoje
uspavanko...

Ta naš rali Tonček,
v plenički še leži,
željno gleda v sonček,
prijeti ga želi...

Ga odnese v hišo. Ata gre za njo.

Čez čas pride sta spet iz hiše, zdaj že
v železničarski uniformi, vzare
kolo za hišo in se odpravi v službo.

Med nogami se mu mota Muca.

zinek

ATA: Muča, veš, rodil se nam je ~~Štefan~~!

Da mu boš lepo predla... Štoda, ne
muca na razume... bi ji povedal, da mu je
ime Tonček...

Se odpelje s kolesom...

MUCA: Kako so smešni odrasli. Če so oni
pozabili mucjo govorico, muce nismo pozabe
bile človeške... Mijau, mijau...

IV.

Spet je jutro. Sonca še ni, čeravno
je nebo nad zadnjim hribom malo
rdečkasto. Tonček pride na prag,
si mane oči in v spodnjih hlačkah
~~zeleni kri lalati s pogo~~.

Nikogar ni. Malo ga je kar strah.
Če nekod se pripledzi Muča.

TONČEK: Muča, od kod pa ti?

MUCA: Potepala sem se... Zdaj pa
~~se premotam na soncu in~~ počivat...

TONČEK: Muča, povej, kako se reče hribom
tam gori, kjer vzhaja sonce.

MUCA: Daj mi že mir, viš, da sem zaspana.
Mijuu.

TONČEK: Sonce že v zhaja...

In res so že pogledali prvi žarki.

MUCA: Naj vzhaja, jaz sem zmarvana...
Mijuu...

Tonček potegne lulek izpod hlačk
in lula kar s praga.

MUCA: A dežuje?

TONČEK: Ne. Ampak lulam.

MUCA: Pa kar s praga?

TONČEK: Boljše s praga kot v posteljo.

MUCA: To pa je tudi res...

Ko se polula je zadovoljen. Potem
~~shooz~~
sonce žel vzide.

TONČEK: Mama! Mama!

Skozi vrata pride še mama. Mame si
očesa.

MAMA: Kaj pa je? Kaj se je zgodilo?

TONČEK: Lulal sem s praga.

MAMA: Ne moreš malo däl je do gnoja ali
do stranišča...

TONČEK: Če pa je bilo še temno in me je
bilo strah...

MAMA: Tuk, zdaj pa še malo nazaj v poste=
ljo...

TONČEK: Ne, zdaj bo všlo sonce in ga
bom lahko gledal.

MAMA: Ti si pa res en Tonček sonček...

TONČEK: Mama, kateri kraj je tam, kjer
vzhaaja sonce?

MAMA: Jarenina. Tam so jarerinski hribi.

Kaže z roko.

TONČEK: Lako srečni so ljudje, ki živijo v
Jarenini!

MAMA: Zakaj pa to?

TONČEK: Ker lahko vidijo sonce, ko gre gor...

MAMA: Ja.

TONČEK: Ali ga lahko tudi primejo, ko gre za hribom gor?

MAMA: Zakaj bi ga prijeli?

TONČEK: Vsak otrok hoče vse prijeti...

MAMA: Saj, to pa je tudi res...

TONČEK: Mama, ali lahko grem prijet sonce?

MAMA: Norček! Ta čas, ko bi ti prišel do tja, bi sonce všlo že tako visoko, da ga ne bi mogel doseči, s to svojo roko ročico...

Sonce je zdaj že prev visoko, muča se

preteguje na njem...

MAMA: O, Muča, si se vrnila? Si bila pridna?
Si lovila miši...

MUČA: Hihi, če sem lovila miši? Bila sem na čagi. Zdaj se nemreč mačke ženijo...

Še dobro, da me mama ne razume...

TONČEK: Jaz pa te razumem...

MAMA: Koga ti razumeš?

TONČEK: Mučo. Razumem kaj govorí Muča. Da se mačke ženijo...

MUČA: Ššš!

MAMA: Kake pa stresaš?! Zdaj pa lepo nazaj v posteljo...

TONČEK: Pa ti?

MAMA: Jaz pa moram začeti z delom... Ata bo prišel iz nočne in bo lačen...

TONČEK: Kako ste srečni vi odrasli... Lahko vstanete, kadar hočete... Nas otroke pa zmeraj silite v posteljo...

MUCA: Norec, kako lepo je spati zjutraj...

MAMA: Muca, Muca, kaj pa ~~č~~undaš...

TONČEK: Muca, bodi že no taho...

MAMA: Alo, gremo...

TONČEK: Lahko še samo malo pogledam sonček?

MAMA: Saj si ti sem en Sonček...

TONČEK: Nekoč ga bom pa res prijel... z roko!

Mama ga spravi nazaj v hišo.

MAMA: Kaj bo iz tega našega Tončka? Kake stvari mu grejo po glavi... !

Odide... Muca zapoje:

Ta naš mali Tonček, o mijajuuu mijauu
navsezgodaj lula, o mijaju mijauu
v lulčka sveti sonček, o mijauu mijauu...

V.

Večer. Sonce zahaja za Urbancem.

Na pobočju sedi Tonček in nebirja rožice. Gleda proti Urbanu. Mimo pride ato železničar s kolesom.

ATA: Ja, kaj pa ti delaš tu?

TONČEK: Gledam, kako re sonec dol.

ATA: Ke smeš gledati neravnost v soncu!

TONČEK: Zakaj ne?

ATA: Ker te bojo bolele oči. Preveč sonca tudi ni dobro...

TONČEK: ^{Soj} Zato pa ga gledam zjutraj in zvečer...

ATA: Zdaj pa le pojdi gor k hiši, mama te že čaka...

TONČEK: Ata, kako se reče tisti cerkvici, kjer gre sonce dol?

ATA: Tisto je Urban. Sveti Urban.

TONČEK: Sveti Urban! Zato ker se tam sonce tako rdeče sveti... Kako srečo imajo ljudje, ki so doma za Urbanom!

ATA: Zakaj?

TONČEK: Lahko primejo sonce, ko gre dol...

ATA: Aj...

TONČEK: Lahko grem na Urban?

ATA: Zdaj na večer. ^z Zakaj?

TONČEK: Da bi lahko prijel sonce...

ATA: Zakaj pa bi ga rədij prijel?

TONČEK: Zato!

ATA: Zdaj pa le pojdi domov. ¹ Čas je za posteljo.

TONČEK: Odrasli ne znate nič drugega kot v posteljo... V posteljo... Zakaj pa ti ne greš v posteljo...

ATA: Jaz moram v nočno službo.

TONČEK: Kaj vlaki vozijo tudi ponoči... ²

ATA: Seveda.

TONČEK: Kaj vse se godi ponoči, otroci pa ne smemo gledati. Vlaki vozijo, mačke se ženijo...

ATA: Ja, kje si pa to slišal?

TONČEK: Ja, Muča mi je povedala...

ATA: Ti si mi pa res en filozof...

Mama pride izza hiše...

MAMA: Alo, Tonček, gremo domov... In ne zadržuj steja, da ne bo zamudil nočne službe...

ATA: Lahko noč, Tonček, lahko noč, Mama!

Se odpelje...

TONČEK: Kako ste srečni odrasli, lahko delate kar hočete, nihče vas ne naganja posteljo...

MAMA: Ata ni prav nič srečen, ker mora ponoriči bēdeti. A ima tako službo...

TONČEK: Jaz pa bi rad bēdel...

MAMA: Ja, ti ki zaspiš ko top, ko luhe še sploh na nebu ni... Greva.

TONČEK: Ampak enkrat bom šel prijet sonce...

MAMA: Ja, ko boš odrasel...

TONČEK: Kdaj pa bom odrasel?

MAMA: Še prezgodaj, fānt moj!

Gresta v hišo. Noč. Mijavkanje muc.

Zvezde in luna na nebu... Kakšen nočni vlak slišimo.

VII.

Tema. Noč bo kmalu pri kraju.

Tiho se odpro vrata in na prag pride

Tonček. Vrata še bolj potiho zapre.

V rokah ima hlače, ki si jih zdaj na pragu obleče, tudi čevlje natakne...

TONČEK: Ššš! Prav po tiko moram od hiše.
Mama še spi? Ata še ni prišel iz službe.
Jaz pa grem počakat sonce. Na Jarenino. Počakal
bam, da pride izza hriba in ga bom prijel s svo-
jo roko... Ta roka bo prijela sonce...

In maha z ročico ter se odpravi
od doma... Hišica se vse bolj odda=
ljuje, zdaj je že med drevjem, malo
ga je tudi strah... Oglasi se stari
vegasti gaber...

GABER: Kam pa kam, fantič?

TONČEK: Grem pijet sonce.

GABER: Zakaj pa?

TONČEK: Kako zakaj pa? Pravijo mi Tonček sonček,
in hočem se dotakniti sonca. S to roko...

GABER: Pa te ni nič strah, tako v temi, ko še
vsi spijo...

TONČEK: Seveda me je strah... Še nikoli me ni
bišlo bolj strah...

GABER: Pa vseeno greš?

TONČEK: Seveda, sonce je močnejše kakor strah.

GABER: Pa misliš, da ga boš res lahko prijel?

TONČEK: Seveda vem...

GABER: Haha, potem pa le pojdi...

TONČEK: Kaj se pa smeješ?

GABER: Kar tako, ker tako...

Tonček gre naprej...

VII.

Tonček gre naprej. Sreča Muco.

Že spet se komaj vleče domov s potepanja.

TONČEK: Muca! Od kod pa ti?

MUCA: Od kod? S potepanja, mali.

TONČEK: Kakšnega potepanja.

MUCA: Tega pa ti ne bi razumel, ker si še otrok.

TONČEK: Saj bom kmalu odrasel.

MUCA: Nikar si ne želi tega.

TONČEK: Saj vem, bila si tam, kjer se mačke ženijo.

MUCA: Res, tam sem bila.

TONČEK: Kako pa je tam, kjer se mačke ženijo.

MUCA: O, tam je full fino.

TONČEK: Kje pa imas moža?

MUCA: Oh, moža... Nisam ga še...

TONČEK: Kako nimaš, če pa si bila na ženitvi...

MUCA: Ah, daj mir, ti še nič ne razumeš...

Ko se mačke ženijo, gre vse povprek... Raže mi ti povej, kam pa greš tako zgodaj.

TONČEK: Grem prijet sonček.

MUCA: Sonček. Kam ga greš prijet?

TONČEK: Na jareninske hribe, tam pride gor...

MUCA: No, si pa še res otrok...

TONČEK: Zakaj mi vsi govorite, da sem res še otrok...¹

MUCA: Ker si res otrok?

TONČEK: In kdaj bom ~~čerasel~~...

MUCA: Ko se boš vračal domov... tako kot
jaz... z ženitve... Mijuu, haha, mijauuu

Tonček gre naprej, Muca pa zapoje

MUCA: "Ta naš mali Tonček,
se na pot poda, mijauu
gre pričakat sonce,
prijet se ~~ga~~ ne da, mijauu..."

VIII.

Tonček teče po cesti, po hribu
navzgor, po hribu navzdol. Zelo
je že utrujen.

TONČEK: Samo na ta hrib v Gęčniku še moram
priti, potem pa še enkrat v dolino in potem
še enkrat navzgor in bom v Jarenini in na
jareninskem hribu.

Joj, kako sem že utrujen! Naj si malo odpo-
čijem? Ne, naprej moram. Saj so že zbledele
zvezde na nebu, saj bo kmalu sonce začelo
lesti izza hriba. In takrat moram biti tam...

Hiti naprej. pride do ceste v dolini,
pred zadnjim hribom, na katerega se mora
pvzpeti... V dolini sedi na obcestnem kamnu
pijanec...

PIJANEC: Počakaj, no, deček, kam pa hitiš?

TONČEK: Grem prijet sonce...

PIJANEC: Prijet sonce? Kaj si pijan?

TONČEK: Nisem pijan.

PIJANEC: Jaz pa sem pijan. Sedi k meni, ti bom povedal svojo pijansko izpoved...

TONČEK: Niman če sa, nimam ča sá. Čaka me sonce.

PIJANEC: Jaz pijem, ker sem pokopal svojo mladost... Razumeš, pokopal, med bi bil še enkrat mlad...

TONČEK: Jaz pa bi rad že enkrat odrasel...

PIJANEC: Ne, bodi otrok... Če boš ^{otrol} otrok, boš mogoče res prijel sonce... Jaz pa... jaz pa sem ubogi pijanec, ki se smili sam sebi...

Pijanec skoraj zajoka...

Potem išče po žepih in meče vstran prazne steklenice. V emi pa le še nekaj odkrije...

PIJANEC: O, malo pa še le imam... Ko bom vse popil, bom moral domov. Joj, kako ne grem rad domov...

TONČEK: Prosti, jaz moram naprej, da mi ne bo sonce pobegnilo čez nebo...

PIJANEC: Samo to mi še povej... ali smo še danes, ali smo včeraj ali že jutri...

TONČEK: Danes smo danes...

PIJANEC: Pa bom šel domov jutri... Juhej!

Tonček gre naprej, pijanec pije, malo ga tudi stresa kolcanje, kot se za pijančka spodobi, potem pa zapoje...

PIJANEC: "Ta naš mali Tonček, hkhkhk,
se na pot poda,
gre prijeti sonček,
prijeti se ne da, hk, hk, hk..."

Na kamnu zaspi...

IX.

Tonček pa ga šiba v hrib. Sonce je
že malo izza hriba, svetloba vse bolj raste.

TONČEK: Joj, če mi pobegne, če bom prepozen, samo
tu gor še splezam, samo ~~tugorna~~ na te hrib...

Teče, sppiha, se spotika...

TONČEK: Še dvajset metrov... šedeset, tu sem...

Stegne roko in hoče prijeti sonce, a
obstane kot od strele zdet... Za Jare= ninskimi hribi so mnogo premnogi hribi
in tam daleč za zadnjimi je sonce, ki
pa je tudi že visoko na nebu...

TONČEK: Sonček! Sonček! Zakaj mi ni nihče povedal,
da ne vzhajaš tu v Jarenini, ampak tam daleč...
Kaj te ne bom nikoli prijel...?

Zakaj mi ni mama povedala? In sta? In gaber in
muča ali pijanec...? Zakaj so pustili, da sem
zaman ~~hodil~~ ^{hujšati} sonce... O, ti sonček, ti...
Jaz pa te imam tako rad, ti pa z mano tak...

Se joče in gre počasi nazaj... Razočaran.
Zdaj ne teče več... Ko pride do ceste, tam
še zmeraj sedi pijanec...

PIJANEC: Hej, mali, ali si prijel sonce?

TONČEK: Nisem! Sonček ne vzhaja za Jarenino, ampak nekje daleč za premnogimi hribi...

PIJANEC: Kaj tega nisi vedel?

TONČEK: Ne.

PIJANEC: No, zdaj pa veš... Počakaj, saj zdaj se ti ne mudi... Poslušaj mojo pijansko izpoved...

TONČEK: Saj sem jo slišel... piješ, ker si pokopal mladost...

PIJANEC: Bom povedal še enkrat. Pijanci vsakič stvar povemo mnogokrat...

TONČEK: Domov moram, mama je gotovo v skrbeh, pa tudi ata se je najbrž že vrnil iz nočne...

PIJANEC: Ali je tudi tvoj ata pijanec?

TONČEK: Ne. Ni.

PIJANEC: Če pa je v nočni službi... Pijanci imamo nočno službo... Ali smo že danes ali smo še včeraj...

TONČEK: Danes, danes... Zbogom, gospod...

PIJANEC: Ah, kar pijanec mi reci...

TONČEK: Zbogom, gospod pijanec...

Gre...

PIJANEC: Kako simpatičen fant, te Tonček...!

Mogoča pa jaz ~~magično~~ pijem, ker nisem mogel prijeti sonca... Ker ga nihče ne more...

Ubogi fant, joče, sonce pa se mu smeje...

Pijanec vstane, malo zaklovrtati in
zapoje...

PIJANEC: "Žalosten je Tonček, hk,hk,hk,
pa domov hiti,
smeje se mu sonček, hk, hk, hk,
dol z neba, hihi..."

X.

Hiša na hribu. Mama priteče na
práh. Vsa je prestrašena.

MAMA: Tonček! Tonček! Käm si se skril?

Teče okoli hiše...

MAMA: Tonček, kje si se skril? Nikjer
ga ni! Da ni padel v vodnjak...

Teče k vodnjaku in gleda v anj...

MAMA: Tonček, Tonček...

Teka panično naokrog... Zagleda

Muco, ki leži na soncu...

MAMA: Muca, si kje videla Tončka...

MUCA: Mijäu, mijäuuu, jaz sem se
ženila...

MAMA: Ah, ko te pa nič ne razumem...

MUCA: Jaz nisem kriva, če mucjo govorico
razumejo samo otroci... Pa nič, mijäu,
mijäuu, zaspäna sem...

Zaspí, mama teka okoli hiše in kliče
Tončka... Čez čas pride ata Železničar
s kolesom...

ATA: Kaj pa je? Saj si čisto prestrašena

MAMA: Tonček je izginil...

Ata od strahu ker izpusti kolo, da
padet...

ATA: Moj Tonček!

MAMA: Nadin Tonček.

ATA: Le kje bi bil?

MAMA: Ne vem. Ko sem se zbudila je bila
njegova postelja prazna?

ATA: Da ga niso ugrabili gangsterji? Da
ni padel v vodnjak?

MAMA: Sem že pogledala...

ATA: Iščiva naprej...

Tekata okrog... in kličeta...

Sta že čisto obupana... Potem
sedeta in jočeta...

MAMA: Kje je nadin Tonček...

ATA: Ubogi mali, kaj če so ga ugrabili...

MAMA: Če se potepa, ga bom natepla...

ATA: Natepla... Samo da bi se še kdaj vrnil.

Jočeta in tarnata...

MAMA: Tako sem nesrečna...

ATA: Jaz tudi...

Tonček - Sonček!

MAMA: ~~Zadaj, ne bo žalil Alice, go~~ ...

ATA: Ubogi fant, da se mu ni kaj zgodilo.

Tedaj pride po hribu na vzdol Tonček.

Tudi on se joče. Znenada se jočejo vsi trije.

Ata malo posluša in neha jokati.

Tudi mama neha jokati.

ATA: A ti jočeš?

MAMA: Ne. A ti jočeš?

ATA: Jaz zdaj tudi ne...

MAMA: Kdo pa potem joče?

TONČEK: Jaz...

Ata in mama skočita pokonci...

MAMA: Tonček!

ATA: Moj sonček!

MAMA: Kje si bil, fant nesrečni?

ATA: Kako si naču prestrašil!

TONČEK: Šel sem že ponoči v Jarenino.

MAMA: V Jarenino!

ATA: Zakaj?

TONČEK: Da bi pričakal sonce...

MAMA: Sonce?

TONČEK: Ja. Saj si rekla, da v zhaja tam. Misliš sem, da ga bom prijel z roko...

MAMA: Norček, sonca ni mogoče prijeti.

TONČEK: Ampak ne v zhaja za jareninskimi hribi, vzhaja tam daleč daleč... vse polno hribov je...

ATA: Veš, Tonček, sonca ni mogoče prijeti...

Vse okoli zemlje lahko greš, sonca ne moreš prijeti. Najprej v zhaja za jareninskimi hribi, ko prideš do njih, vidiš, da v zhajal za vukovskimi, potem za jakobskimi, potem pa jurovskimi... naprej paše sam ne vem...

MAMA: Vse načoli zemlje lahko greš, sonca ne boš nikoli prijel...

TONČEK: Pa zakaj mi niste to prej povedala?

ATA: Saj nisva mogla v edeti, da boš res šel čakat sonce...

TONČEK: Pa ga res ne morem prijeti, niti
malo... ?

ATA: Ne... Niti malo...

TONČEK: Jaz pa sem mislil...

MAMA: Ker si bil otročji...

TONČEK: A zdaj pa nisem več...

ATA: Ne... Zdaj, ko si to spoznal, si
že odrasel fant...

TONČEK: Potem pa mi je žal, da sem odrasel.

MAMA: Saj je tudi nama, veš...

ATA: Poglej, kako lepo sveti...

TONČEK: Tolikokrat sem ga gledal, ko sem
sedel v travi...

MAMA: Pa zapojmo tisto najino pesem, ata...

Zapojejo...
In vsi naj pojejo z nama, tudi ti Tonček
in vsi...

Ta naš mali Tonček,
v travici sedi,
željno gleda v sonček
prijeti ga želi...

In te mali Tonček
se na pot poda,
gre pričakat sonček,
prijet se ga ne da...

Žalosten je Tonček,
pa domov hiti,
smeje se mu Tonček
dol z neba, hihi...

XI.

Večer je. Sonce zahaja za
Urbanom. Tonček stoji na pragu
in ga gleda... Ata v železničarski uniformi
gre v službo...

ATA: A spet gledaš v sonce?

TONČEK: Glédam, kako gre dol za Urbanom.

ATA: Pa ne boš šel tja daleč na Urban
gledat, ali je res ali ne... Veš tudi za
Urbanom so novi hribi in sonce zahaja tam
daleč daleč za zadnjim... Zadnjega hriba pa
ni... Ampak boljše je, da mi verjameš...
Da se ne odpraviš več od doma...

TONČEK: Saj nisem otrok...

Mama pogleda iz hiše...

MAMA: Ata, lahko noč. Tonček, pridi v hišo,
spat...

TONČEK: Že grem.

Ata gre v službo, Tonček pa
proti hiši... Sreča Muco, ki mijavka...

MUCA: Tonček, mijauuu, moran poškati miren
kotiček, dobila bom mlade muce... Viš, to
je tako, če se mačke ženijo...

TONČEK: Muce jaz te res ne razumem...

MUCA: Ne razumeš... no, potem pa res nisi
več otrok... Škoda, zdaj se ne bom imela s
kom pogovarjati... samo z muckami, ki bojo
prišle nočoj na svet...

XII.

Noč. Hišica na hribu.

Mama in Tonček tiho smrčita.

Potem zaslišimo mijavkanje.

MAMIN GLAS: Kaj pa muca tako mijavka...

Potem priletijo nad hišo tri črne
rojenice...

PRVA: Tu se je spet redilo živo bitje...

DRUGA: Črno kavor noč.

TRETJA: Nad njim bomo imele moč...

PRVA: Ne eno živo bitje, tri...

DRUGA: To so muce... črne kakor noč...

TRETJA: Muce, hčha, hčerke lune in noči...

PRVA: Pa nismo zastonj prišle sem... pred
to hišo, me črne rojenice...

DRUGA: Muce, črne muce, bodite potepinke,
bodite zvite, hčerke lune, sovražnice
sonca...

TRETJA: Huce, guce, muce, naše hčerke...

Bodite poredne, bodite navihane, bodite
mračne, pa boste prišle še v knjige...

PRVA: V knjigo Svetlane Makarovič, na pri-
mer...

DRUGA: Samo človeški otrok pri tej hiši je
otrok sonca, tri muce mucaste pa se hčerke
noči...

TRETJA: Kricifiks nehemol, saj bo kašlu
polnoč, gremo naprej, mogoče se bojo-
ške rodile muce...

PRVA: Seveda, ko se mačke ženijo, se rodijo muce...

DRUGA: Določimo jim usodo, me črne bojenice...

TRETJA: Hej, naprej, krucifiksnahamol...

Odletijo... Čez čas priletijo

tri bele rojenice...

PRVA: Še zadnjič poglejmo naše ga Tončka Sončka.

DRUGA: Danes je prenehal biti otrok...

TRETJA: Kako sladko spi. Se mu sanja o sončku...

PRVA: Sončka, ubožec, ^{pače} ni mogel prijeti...

DRUGA: Pa ga bo vse življenje nosil v sebi...

TRETJA: Bodи sončen človek, Tonček... Ne bomo se več vrnile...

PRVA: Zbogom Tonček

DRUGA: Tonček Sonček...

TRETJA: Naj zapoje zvonček, saj igrice je konček...

Zavesa in tema...

Potem pogleda v občinstvo Tonček.

TONČEK: A preden se v si poslovimo,

mojo pesem ponovimo...

Tonček, Ata, Nama, rojenice...

Ta naš mali Tonček

v travici sedi,

željno gleda v sonček,

prijeti ga želi...

Pridružijo e Muca in tri male muce...

In ta mali Tonček,

se na pot poda

Muce: Mijuu, mijəuu, mijəuuu

Vsi: Gre pričakat sonce,

prijet se ga ne da...

Nastopinja še gaber

in pijanec...

Vsi: Je odrasel Tonček,

za soncem ne hiti,

smeje se mu sonček

dol z neba, hihi...